

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců Mgr. Radovana Havelce a JUDr. Jana Vyklického v právní věci žalobce: **Ing. M. P.,** zast. JUDr. Sylvií Laušmanovou, advokátkou se sídlem k Hutím 665/5, Praha 9, proti žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy,** odbor stavební a územního plánu, se sídlem Mariánské náměstí 2, Praha 1, za účasti osob zúčastněných na řízení: **I) JUDr. O. P.,** zast. Mgr. Františkem Korbelem, Ph.D., advokátem se sídlem Na Florenci 2116/15, Praha 1, a **II) J. P.,** o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 6. 2013, č. j. MHMP 470806/2013, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 22. 9. 2016, č. j. 11 A 18/2014 – 123,

takto:

I. Kasační stížnost proti výroku II. usnesení Městského soudu v Praze ze dne 22. 9. 2016, č. j. 11 A 18/2014 – 123, **se odmítá.**

II. Kasační stížnost proti výroku III. usnesení Městského soudu v Praze ze dne 22. 9. 2016, č. j. 11 A 18/2014 – 123, **se zamítá.**

III. Žádnému z účastníků **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

IV. Osoby zúčastněné na řízení I) a II) **nemají právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 21. 6. 2016, č. j. 11 A 18/2014 – 99, zrušil rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 6. 2013, č. j. MHMP 470806/2013, a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. V záhlaví označeným usnesením pak soud v návaznosti na návrhy žalobce na opravu chyby v psaní a doplnění rozsudku výrokem I. opravil výrok I. výše uvedeného rozsudku tak, že nově zní: „*Rozhodnutí Magistrátu hl.m.Prahy ze dne 11. 6. 2013 sp.zn. S-MHMP 62088/2013/OST/Li čj: MHMP 470806/2013 se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.*“; výrokem II. opravil větu prvou druhého odstavce odůvodnění rozsudku na straně 8 tak, že nově zní: „*Jak bylo uvedeno shora, soud první námitce žalobce přisvědčil a podle ustanovení § 78 odst. 1 s.ř.s. žalobou napadené rozhodnutí zrušil.*“; výrokem III. pak zamítl návrh žalobce na vydání doplňujícího rozsudku.

Proti usnesení městského soudu v rozsahu výroků II. a III. podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) včasnou kasační stížnost, v níž uplatnil kasační důvody podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), tzn. nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení a nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí. Stěžovatel blíže uvedl, že v předcházejícím průběhu řízení se správní žalobou domáhal zrušení jak v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, tak i rozhodnutí Úřadu městské části Praha 8, odboru výstavby ze dne 27. 9. 2012, č. j. MCP8 105167/2012 (dále též „prvostupňové rozhodnutí“). K žalobnímu návrhu na zrušení prvostupňového rozhodnutí se městský soud v rámci výrokové části rozsudku nevyjádřil. Z odůvodnění rozsudku je však dle názoru stěžovatele zřejmé, že soud se danou otázkou zabýval a dospěl k závěru, že je namístě aplikovat § 78 odst. 3 s. ř. s.; stěžovatel pak ocitoval pasáž odůvodnění rozsudku, v níž městský soud konstatoval, že zrušil obě předmětná správní rozhodnutí.

Stěžovatel dále namítl, že městský soud v rámci napadeného usnesení jeho návrh na opravu chyby zcela opomenul, čímž měl porušit § 152 odst. 2 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád (dále jen „o. s. ř.“), ve spojení s § 167 odst. 2 téhož zákona. Ačkoliv si je stěžovatel vědom, že podle § 167 odst. 2 o. s. ř. se nabízí i přiměřené použití § 166 odst. 1 téhož zákona, současně přiznává, že si není jist, zda je takový postup přípustný. Zastává přitom názor, že zamítnutí jeho návrhu na vydání doplňujícího rozsudku neodpovídá vůli městského soudu, vyjádřené v odůvodnění rozsudku; stěžovatel odkázal v této souvislosti na pasáž odůvodnění, v níž i po opravě učiněné II. výrokem napadeného usnesení zůstaly zachovány určité zmínky o zrušení prvostupňového rozhodnutí.

Stejně tak poukázal na povinnost soudu dbát, aby odůvodnění rozsudku bylo přesvědčivé a zejména pak v souladu s jeho výroky. Dle přesvědčení stěžovatele je zřejmé, že městský soud směřoval právě ke zrušení obou správních rozhodnutí, neboť tomu odpovídá jak zmíněný obsah odůvodnění rozsudku, tak i konkrétní okolnosti věci, pro něž nelze přehlédnout, že aplikace § 78 odst. 3 s. ř. s. je v projednávané věci přiléhavá. Vzhledem k závaznému právnímu názoru vyslovenému městským soudem je totiž vyloučeno, aby žalovaný učinil cokoliv jiného, než prvostupňové rozhodnutí sám zrušil. Závěrem kasační stížnosti stěžovatel konstatoval, že doplnění rozsudku o výrok, na jehož základě se zrušuje prvostupňové rozhodnutí, je dle jeho názoru jedinou správnou cestou k tomu, aby předmětný rozsudek dostál všem zákonným principům, především požadavku souladu výroku a odůvodnění soudního rozhodnutí a požadavku rychlé a účinné ochrany

práv účastníků řízení. Navrhl proto, aby Nejvyšší správní soud napadené usnesení zrušil a věc vrátil městskému soudu k dalšímu řízení.

Osoba zúčastněná na řízení I) ve svém vyjádření ke kasační stížnosti odkázala na usnesení Nejvyššího správního soudu (sp. zn. 2 As 13/2012), v němž byl vysloven názor, že kasační stížnost proti rozhodnutí, jímž se zamítá návrh na opravu chyb v psaní a počtech či jiných zjevných nesprávností, je podle § 104 odst. 3 písm. b) s. ř. s. nepřípustná. Ze stěžovatelovy kasační stížnosti je přitom patrno, že brojí pouze proti výroku III. napadeného usnesení, kterým městský soud zamítl jeho návrh na opravu rozsudku v tom smyslu, aby jím bylo zrušeno i prvostupňové rozhodnutí. Napadené usnesení je tak rozhodnutím, kterým se pouze upravuje vedení řízení; kasační stížnost proti němu tudíž není dle názoru osoby zúčastněné na řízení I) přípustná. Okrajově pak osoba zúčastněná poukázala na skutečnost, že kasační stížnost není přípustná ani v případě účastníka, který byl ve sporu úspěšný. V projednávané věci byl úspěšným právě stěžovatel. Závěrem svého vyjádření pak osoba zúčastněná doplnila, že napadeným usnesením nemohlo dojít ani k žádnému zkrácení stěžovatelových práv, jelikož domáhat se zrušení prvostupňového rozhodnutí není procesním právem žalobce, jemuž by odpovídala povinnost soudu o takovém návrhu výrokem rozhodnout. Navrhla proto, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost odmítl.

Žalovaný ani osoba zúčastněná na řízení II) se k obsahu kasační stížnosti nevyjádřili.

Nejvyšší správní soud se musel nejdříve vypořádat s otázkou přípustnosti předmětné kasační stížnosti. Podle § 102 s. ř. s. „[k]*asační stížnost je opravným prostředkem proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu ve správním soudnictví, jímž se účastník řízení, z něhož toto rozhodnutí vzešlo, nebo osoba zúčastněná na řízení (dále jen „stěžovatel") domáhá zrušení soudního rozhodnutí. Kasační stížnost je přípustná proti každému takovému rozhodnutí, není-li dále stanoveno jinak.*“

Judikatura zaujala k výkladu citovaného ustanovení stanovisko, dle něhož nutným obsahem kritéria přípustnosti kasační stížnosti je i tzv. přípustnost subjektivní. Kasační stížnost tak může podat jen ten účastník řízení, kterému nebylo rozhodnutím krajského soudu plně vyhověno, popřípadě kterému byla tímto rozhodnutím způsobena jiná újma na jeho právech (viz např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2012, č. j. 1 Ans 17/2012 – 33; všechna rozhodnutí Nejvyššího správního soudu uvedená v tomto rozsudku jsou dostupná na www.nssoud.cz). Zdejší soud proto přistoupil k posouzení otázky, zda mohla být stěžovateli usnesením městského soudu v rozsahu napadených výroků (tzn. výroků II. a III.) způsobená újma na jeho právech.

Výrokem II. napadeného usnesení došlo toliko k provedení opravy odůvodnění dříve vydaného rozsudku, z něhož byla na str. 8 vypuštěna část věty obsahující zmínku o zrušení prvostupňového rozhodnutí.

Podle § 54 odst. 4 s. ř. s. přitom platí, že „[p]*ředseda senátu opraví v rozsudku i bez návrhu chyby v psaní a počtech, jakož i jiné zjevné nesprávnosti. Týká-li se oprava výroku, vydá o tom opravné usnesení a může odložit vykonatelnost rozsudku do doby, dokud opravné*

usnesení nenabude právní moci.“ Z citovaného ustanovení plyne, že opravuje-li soud chyby v odůvodnění rozhodnutí, nevydává o tom samostatné usnesení, nýbrž učiní opravu přímo v jednotlivých stejnopisech tohoto rozhodnutí. Ostatně i sám městský soud v napadeném usnesení poznamenal, že „[a]*čkoliv jde o zřejmou nesprávnost v odůvodnění rozsudku, soud s přihlédnutím k nutnosti opravit bod I. výroku rozsudku ze dne 21.6.2016* [jenž byl městským soudem opraven bez návrhu] *a k nutnosti rozhodnout o návrhu na vydání doplňujícího rozsudku, zahrnul do tohoto usnesení i rozhodnutí o žádosti o opravu zřejmé nesprávnosti, byť se netýkala výroku rozsudku.*“

S ohledem na uvedené nutno konstatovat, že opravení zjevné nesprávnosti, nacházející se v odůvodnění rozsudku, výrokem usnesení, představuje určitý „procesní nadstandard“ oproti běžné, zákonem předvídané situaci, spočívající v opravě této nesprávnosti přímo ve stejnopisech rozsudku. Napadené usnesení tak dle názoru zdejšího soudu nelze v rozsahu jeho II. výroku považovat materiálně za opravné usnesení, proti němuž je jinak kasační stížnost přípustná (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 2. 2007, č. j. 4 Ans 3/2006 – 123, publ. pod č. 1177/2007 Sb. NSS).

Nejvyšší správní soud má současně za to, že provedením předmětné opravy v odůvodnění rozsudku nemohlo v žádném případě dojít ke zkrácení stěžovatelových práv, neboť na jeho procesním postavení, vzniklém v důsledku právní moci tohoto rozsudku, se nic nezměnilo (srov. v této souvislosti přiměřeně usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 5. 2013, č. j. 6 As 50/2013 – 12, v němž byla shledána nepřípustnou kasační stížnost proti usnesení krajského soudu, kterým byl zamítnut návrh účastníka řízení na opravu zjevných nesprávností). Soud tudíž dospěl k závěru, že kasační stížnost proti výroku II. napadeného usnesení není přípustná; podle § 46 odst. 1 písm. d), ve spojení s § 120 s. ř. s. proto kasační stížnost v tomto rozsahu odmítl.

Výrokem III. napadeného usnesení pak městský soud zamítl stěžovatelův návrh na vydání doplňujícího rozsudku, kterým by bylo rozhodnuto o jeho návrhu na zrušení prvostupňového rozhodnutí.

Podle § 166 odst. 1 o. s. ř. „[n]*erozhodl-li soud v rozsudku o některé části předmětu řízení, o nákladech řízení nebo o předběžné vykonatelnosti, může účastník do patnácti dnů od doručení rozsudku navrhnout jeho doplnění. Soud může rozsudek, který nenabyl právní moci, doplnit i bez návrhu.*“ Citované ustanovení se použije přiměřeně i v řízení před správními soudy na základě § 64 s. ř. s. (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2004, č. j. 5 Ads 59/2003 – 242).

Nejvyšší správní soud připouští, že rozhodnutím soudu o návrhu na vydání doplňujícího rozsudku mohou být práva účastníků řízení zkrácena. Představit si lze například situaci, kdy je v rámci jednoho řízení před krajským soudem správní žalobou napadeno vícero rozhodnutí žalovaného správního orgánu, či vícero výroků jednoho správního rozhodnutí načež krajský soud ve svém rozsudku opomene o některém z nich rozhodnout.

V takových případech se tudíž uplatní shora citované ustanovení § 166 odst. 1 o. s. ř., jež dává účastníku řízení možnost navrhnout vydání tzv. doplňujícího rozsudku. Shledá-li soud návrh důvodným, rozhodne následně o doposud nerozhodnuté části

předmětu řízení (viz § 166 odst. 2 věta první o. s. ř.). Jelikož doplňující rozsudek není ničím jiným než meritorním rozhodnutím, o přípustnosti kasační stížnosti proti takovému rozhodnutí není pochyb (viz § 102 a § 104 s. ř. s. *a contrario*). Nastane-li opačná situace a soud návrhu na doplnění rozsudku nevyhoví, usnesením tento návrh zamítne (viz § 166 odst. 2 věta druhá o. s. ř.). Rozhodne-li však krajský soud nesprávně, účastník řízení nemá k ochraně svých práv k dispozici jiný prostředek, než se cestou kasační stížnosti domáhat zrušení rozhodnutí o zamítnutí návrhu na vydání doplňujícího rozsudku. Za takového procesního stavu pak předmětem přezkumu kasačního soudu může být toliko otázka, zda byly dány důvody k vydání doplňujícího rozsudku, či nikoliv.

Nejvyšší správní soud dodává, že nepovažuje v této souvislosti za případný odkaz osoby zúčastněné na řízení I) na usnesení zdejšího soudu vydaném ve věci vedené pod sp. zn. 2 As 13/2012, neboť toto rozhodnutí se vyjadřovalo k otázce přípustnosti kasační stížnosti proti zamítavému rozhodnutí o návrhu na opravu zjevných nesprávností, nikoliv k rozhodnutí o zamítnutí návrhu na vydání doplňujícího rozsudku. Stejně tak není příléhavý ani poukaz osoby zúčastněné na nepřípustnost kasační stížnosti žalobce, který byl ve sporu úspěšný (krajský soud zrušil napadené správní rozhodnutí) a kasační stížností je zpochybňováno pouze rozhodnutí soudu nezrušit též prvostupňové správní rozhodnutí. Uvedený právní názor byl totiž vysloven rozšířeným senátem zdejšího soudu (viz usnesení ze dne 28. 8. 2007, č. j. 1 As 60/2006 – 106, publ. pod č. 1456/2008 Sb. NSS) v návaznosti na § 104 odst. 2 s. ř. s, dle něhož je nepřípustná kasační stížnost směřující jen proti důvodům rozhodnutí. V posuzovaném případě nicméně stěžovatel napadá přímo výrok o zamítnutí návrhu na vydání doplňujícího rozsudku.

S ohledem na shora popsané úvahy dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost je v uvedeném rozsudku přípustná. Jelikož jsou splněny i ostatní podmínky řízení (podání kasační stížnosti osobou oprávněnou, její včasnost a řádné zastoupení stěžovatele v řízení advokátem – viz § 102 věta první, § 106 odst. 2 a § 105 odst. 2 s. ř. s.), přistoupil zdejší soud k věcnému posouzení kasační stížnosti.

Postupoval přitom podle § 109 odst. 4 s. ř. s., dle něhož je vázán důvody kasační stížnosti; to neplatí, bylo-li řízení před soudem zmatečné [§ 103 odst. 1 písm. c)], nebo bylo zatíženo vadou, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, anebo je-li napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné [§ 103 odst. 1 písm. d)], jakož i v případech, kdy je rozhodnutí správního orgánu nicotné.

Kasační stížnost není důvodná.

Podle § 78 odst. 3 s. ř. s. „[z]*rušuje-li soud rozhodnutí, podle okolností může zrušit i rozhodnutí správního orgánu nižšího stupně, které mu předcházelo.*“

Citované ustanovení navazuje na § 78 odst. 1 s. ř. s., upravující povinnost soudu zrušit přezkoumávané rozhodnutí, je-li žaloba důvodná. Je přitom na úvaze soudu, zda při zrušení žalobou napadeného rozhodnutí správního orgánu zruší i rozhodnutí správního orgánu nižšího stupně, které mu předcházelo. Jak v tomto ohledu správně poznamenala i osoba zúčastněná na řízení I), domáhat se zrušení rozhodnutí správního orgánu nižšího stupně však není procesním právem žalobce, jemuž by odpovídala povinnost soudu

o takovém návrhu výrokem rozhodnout. (viz shora již citované usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2007, č. j. 1 As 60/2006 – 106).

Domáhal-li se v projednávané věci stěžovatel vydání doplňujícího rozsudku, kterým měl městský soud rozhodnout též o zrušení prvostupňového rozhodnutí, nelze než konstatovat, že bylo zcela na úvaze městského soudu, zda k takovému kroku přistoupí, či nikoliv. Dospěl-li proto k závěru, že není namístě prvostupňové rozhodnutí zrušit, a neučinil proto ohledně tohoto rozhodnutí žádný výrok, nemůže mu Nejvyšší správní soud v tomto směru ničeho vytknout.

Pokud jde o stěžovatelovu námitku, že zamítnutím jeho návrhu nedošlo k odstranění nedostatků odůvodnění rozsudku, který byl ve věci vydán (a jehož doplnění stěžovatel požadoval), protože i nadále není přesvědčivé a v souladu s jeho výroky, Nejvyšší správní soud konstatuje, že zmíněný rozsudek není předmětem přezkumu v daném řízení o kasační stížnosti. Pro úplnost se však jeví vhodné dodat, že tento rozsudek byl napaden kasační stížností žalovaného i osoby zúčastněné na řízení I) – řízení probíhá u zdejšího soudu pod sp. zn. 3 As 157/2016. Není proto vyloučeno ani případné zrušení napadeného rozsudku pro nepřezkoumatelnost v řízení vedeném pod sp. zn. 3 As 157/2016 (nepřezkoumatelnost rozhodnutí je ostatně kasačním důvodem, k němuž je soud povinen přihlédnout z úřední povinnosti). Tuto skutečnost nicméně nelze v předmětném řízení nikterak předjímat.

Na základě shora nastíněných úvah dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není v rozsahu, v němž směřuje proti výroku III. napadeného usnesení, důvodná, a proto ji v souladu s § 110 odst. 1 větou poslední s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. V části, jíž rozhodl o kasační stížnosti proti výroku II. napadeného usnesení, nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť kasační stížnost byla odmítnuta (§ 60 odst. 3 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s.). V části, ve které Nejvyšší správní soud rozhodl o kasační stížnosti proti výroku III. napadeného usnesení, stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s.). Žalovaný měl ve věci úspěch, z obsahu spisu nicméně neplyne, že by mu v řízení nějaké náklady vznikly. Nejvyšší správní soud mu proto náhradu nákladů řízení nepřiznal (§ 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s.). Osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, jelikož soud jim neuložil žádnou povinnost, v souvislosti s níž by jim nějaké náklady mohly vzniknout (§ 60 odst. 5 s. ř. s., ve spojení s § 120 téhož zákona).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 18. ledna 2017

JUDr. Jaroslav Vlašín

pokračování

předseda senátu